

Patrimoni públic, benefici privat?

Eva Navarrete
Maria Forns
Sal-CUP
Les Franqueses
@CUPFranqueses

Al ple ordinari del mes de gener a les Franqueses, Sal-CUP va presentar una proposta perquè es recuperin per a ús públic i comunitari tres parcel·les d'equipaments que avui són ocupades per aparcaments i serveis per a grans camions, i perquè s'obri un debat públic sobre els usos que caldria implantar en aquests espais públics i en d'altres que ara mateix estan en desús.

La proposta naixia arran de la constatació que algunes parcel·les municipals reservades per a equipaments estan abandonades des de fa molts anys i són caus de brutícia i deixalles, i que en tres d'aquests terrenys hi ha instal·lades empreses privades que ofereixen serveis (estacionament, rentat, taller, recanvis, carburant...) a vehicles de transport de mercaderies per carretera. Malgrat que la proposta va ser rebutjada al ple amb els vots contraris dels tres partits al govern (PSC, Esquerra-Imagina i Sumem) i de l'oposició de Junts, estem convençudes que cal revisar la situació de totes aquestes parcel·les, especialment les que són ocupades per a aquest ús logístic que acabem d'esmentar: dues situades al polígon del Pla de Llerona (al carrer França 38-40 i al carrer Alemanya, 32) i una, al polígon del Ramassar (al carrer Vallès, 1) i treballar per recuperar-ne el domini efectiu.

L'estructura urbanística de les Franqueses, com la de qualsevol municipi, preveu –a més d'espais previstos per a sistemes de comunicació, xarxes de serveis i equipaments escolars, sanitaris, esportius, etc.– espais lliures destinats a parcs públics i zones verdes, per a ús col·lectiu. A més, la normativa estableix que el domini públic d'aquests equipaments es pot concedir a un tercer sempre que se'n faci una gestió compatible amb la naturalesa de l'equipament i que tingui un ús d'interès públic social o comunitari.

Si ja ens sembla desencertada la instal·lació als nostres polígons de múltiples empreses de logística, que comporten un gran consum d'espai, augmenten els nivells de contaminació i generen un nombre escàs de llocs de treball, trobem especialment qüestionable que una instal·lació amb serveis per a grans camions serveixi prou l'interès comunitari perquè estigui justificat cedir espais públics a empreses que els gestionen amb fins únicament lucratius. Es pot argüir que és d'interès públic perquè permet endreçar el sistema viari, que és espai públic, però el cert és que es tracta d'activitats prou rendibles, i que la iniciativa privada ja els promou i els ofereix, com es pot comprovar veient les

GRIBELDA ESCRIBAS

Hi ha tres parcel·les municipals on hi ha empreses privades que ofereixen serveis a vehicles de transport de mercaderies per carretera

instal·lacions similars que hi ha implantades tant al nostre municipi com en territoris propers. No cal, doncs, que l'administració les fomenti ni protegeixi. L'interès públic només es podria defensar en el cas que la mateixa lògica del mercat i l'interès privat no fossin capaços de produir aquests serveis.

D'altra banda, una àrea de serveis per a grans camions pot atreure encara més empreses de logística als nostres polígons, ja farcits d'empreses d'un sector que aporta pocs beneficis i molts perjudicis a la població, tant en termes de mobilitat com de contaminació i d'impacte sobre l'entorn. Així es fa constar en el Pla de Millora de la Qualitat de l'Aire de les Franqueses, aprovat aquest mes de desembre passat, que constata que l'accessibilitat del polígon del pla de Llerona, per exemple, és dolenta, o que –

com s'exposa en la documentació prèvia a la redacció del pla– hi ha problemes de contaminació perquè “tenim moltes empreses de logística a la zona”.

D'altra banda, no tenim clar que els ingressos generats per la gestió d'aquests serveis reverteixin realment en benefici de la col·lectivitat, ateses les múltiples irregularitats en les llicències –no hem sabut trobar cap llicència d'activitat d'una d'aquestes empreses, activa des de fa més de 20 anys–, la repetició d'actuacions seguint uns patrons determinats que fan sospitar decisions a mida d'interessos privats, la manca de control (invasió de zona verda adjacent) i de seguiment dels contractes o l'absència de sancions malgrat els incompliments.

Per tot això, creiem que el govern municipal ha d'emprendre amb urgència actuacions valentes per recuperar el domini efectiu d'aquestes parcel·les, començant per comprovar si s'han respectat i complert totes les obligacions i limitacions establertes i, si hi ha hagut incompliments de contracte, com sospitem, exigir el rescat de la concessió. En cas contrari, el govern també podria invocar la facultat que tenen els ens locals de resoldre una concessió abans del venciment per circumstàncies sobrevingudes d'interès públic.

Pel que fa a altres parcel·les situades en sòl industrial i reservades a equipament públic que actualment estan en desús, creiem imprescindible destinar-les a usos que puguin repercutir positivament sobre l'entorn i contribuir a pal·liar els efectes de l'emergència climàtica, equilibrar socialment el municipi i fer-lo més competitiu, sense perjudicar el medi ambient ni la vida i la salut de les persones que hi viuen. Per això proposem obrir un debat públic sobre la mena d'usos a què caldria destinar aquests terrenys. Només a tall d'exemple, n'esmentem alguns que creiem que podrien ser d'interès per al municipi: serveis mediambientals de control de contaminació; centres de recerca o de desenvolupament de tecnologies per a un ús més eficient de l'aigua o per a l'aprofitament de residus; tallers artesans, obradors compartits, petita indústria i serveis de suport al petit comerç (com ara centres de distribució amb un servei de transport de darrer quilòmetre amb vehicles no contaminants); espais d'assaig musical, tallers de muralisme, de circ o altres activitats artístiques i culturals que requereixen grans espais; serveis destinats a millorar la vida de les persones que treballen a les empreses instal·lades en aquests polígons: serveis financers, de transport públic o llars d'infants.

Aquestes són només algunes propostes que posem sobre la taula per iniciar un debat amb el conjunt de la població i del teixit productiu i associatiu, a fi que aquests béns públics avui abandonats o cedits en condicions desavantatjoses reverteixin en benefici de la col·lectivitat.

El nostre pa de cada dia

Maribel Pou Monclús
Mestra jubilada
maribel.pou@gmail.com

A prop de la pagesia, però sense ser-ne. A prop, perquè el finestral de casa és un quadre directament del natural: camps que s'enfilen i costegen la serra. A prop, perquè soc i em sento filla del Vallès Oriental per totes bandes. A prop, perquè conec i estimo gent de la terra: del Segrià, de les Garrigues, del Camp de Tarragona, del Penedès, de l'Empordà... i gent que viu d'aquesta terra. Que malviu d'aquesta terra.

Homes i dones que fan possible el nostre pa de cada dia asfixiats per la burocràcia, normes i exigències, pel menysteniment dels poders i d'una bona part de la població que devora tot allò que ells generen sense recordar-se'n. Homes i, sobretot, dones de jornades de 12 o 14 hores, que coneixen la terra i l'estimen sense que gairebé mai sigui tingut en compte el valor afegit que tenen en cuidar el jardí de la nostra pàtria i, així, col·laborar a conservar i cuidar el jardí de la casa comuna universal. Persones enteses i capaces en el seu àmbit que poques vegades són consultades, escoltades, reconegudes; aclaparades per imposicions de preus que no cobreixen els costos de producció; a vegades amb la impossibilitat de sembrar allò que s'adaptaria millor a la finca; havent de destinar “un 4% de guaret obligatori, tant en secà com en regadiu”, com em deia un jove agricultor de Ponent; lluitant contra una competència arribada d'altres territoris on no s'imposen les normatives d'aquí; sempre amb la possibilitat de perdre collites per diverses causes, més enllà de les imponderables, com, per

exemple, la manca de productes fitosanitaris efectius o la problemàtica que genera l'abundor desmesurada de conills, senglars, cabirols... I no parlem de la sequera que arracona aquest sector primari amb altes restriccions que el poder econòmic que envolta i atrapa l'administració no vol contemplar en altres sectors.

Amb tantes pedres a la motxilla, una hora o altra les costures no resisteixen i escampen tant de pes i de menyspreu per les carreteres. Llavors, això ens molesta, perquè no podem anar allà on voldríem i com voldríem.

Potser un dia el nostre pa no arribarà a taula per tots aquells greuges i d'altres. Potser un dia hauré de reinterpretar els signes d'aquests temps i veure per què no arriba el blat a la sega ni el vi a la verema com anunciava el profeta Osees (2,11) en altra època. De moment, com que no sé com fer-ho, miraré d'anar canviant alguna actitud i alguns comentaris tòpics amb relació al camp i a les persones que en tenen cura. Cura del camp i de la meua alimentació, és clar.